de Panorama
Rebellenclub
WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

TWEEDE JAARGANG
No 42 - 19 OCTOBER 1951

BEENTJE LICHTEN!

De TAART voor de KONING

Er heerste een geweldige drukte in het paleis van kabouterkoning Hompel. De vloeren werden geboend en langs de wanden werden mooie slingers van groen en bloemen gehangen.

Morgen was de koning jarig en dan werd er een geweldig feest gegeven, waaraan alle kabouters mee zouden doen.

Ook in de keuken was Lekkermans, de kok, met zijn koksmaat, Likgraag, druk in de weer. Ze waren 's morgens al heel vroeg begonnen. Eerst hadden ze grote emmers vol limonade klaargemaakt en nu waren ze aan een grote taart bezig. Lekkermans deed er zijn uiterste best op.

„Ik zal blij zijn als de taart klaar is, want ik val bijna om van de slaap," zei hij tegen Likgraag en met z'n tong uit zijn mond maakte hij mooie rode suikerrozen met groene blaadjes.

De koning zou best blij zijn met zo'n prachtige verjaardagstaart, dacht hij. „Voor de Koning" schreef hij er nog op en klaar was de taart!

„Likgraag, jij moet nog even de pannen en borden afwassen. Ik ga vast naar bed en denk er om, dat je, als je klaar bent, goed de keukendeur op slot doet, want stel je eens voor, dat iemand van de taart zou snoepen," zei de kok.

De koksmaat was wel een handige kabouterjongen, maar hij luisterde niet altijd even goed naar hetgeen hem gezegd werd.

„Ja, baas," zei hij, maar dacht er verder niet bij na.

De kok ging slapen en na een poosje was ook zijn knechtje klaar en kroop lekker in zijn bed.

Toen het helemaal donker was, kwam de familie Spitsneus uit het bos. Dat was een hele muizenfamilie: vader, moeder en negen kleine muisjes. Snorretje was de brutaalste en liep voorop. „Ik zal eens proberen of ik in de keuken van de kabouterkoning kan komen," piepte hij en voorzichtig probeerde hij of de deur op slot was.

Wat een geluk! De keukendeur ging open en even later stond de hele familie muis in de keuken. Likgraag had niet goed opgelet en had vergeten de deur op slot te doen.

„Piep, piep! Wat ruikt het hier lekker," zei Snorretje. „Kijk eens wat een heerlijke taart."

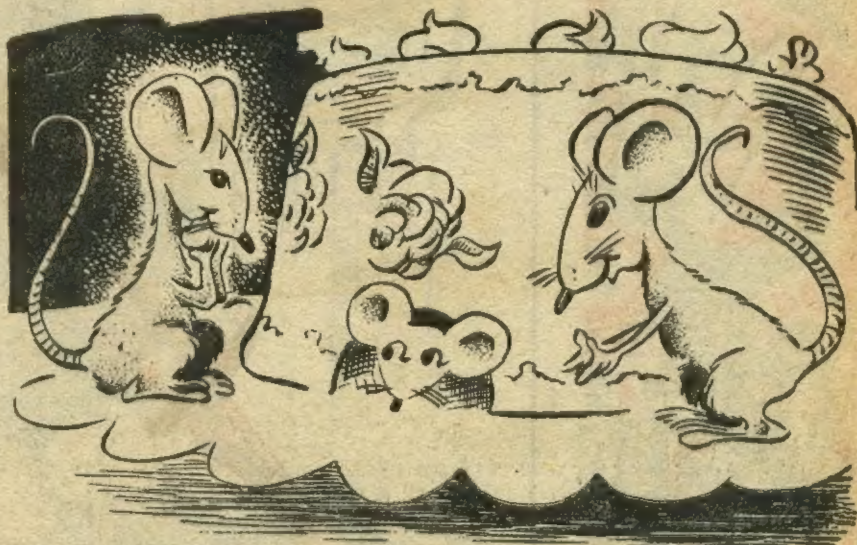
De muizen konden niet lezen, dat de kok met suikerletters „Voor de Koning" op de taart had geschreven.

Als ze dat wel gekund hadden, zouden ze er zeker niet eens van geproefd hebben.

Hmmm. Wat smaakte dat lekker. Ze proefden en proefden nog eens en dat ging net zo lang, tot ze hun buikjes vol hadden.

Er was van de taart niets meer over. Zelfs de rozen waren opgepeuzeld. Ze dronken nog een paar slokjes limonade en gingen toen tevreden naar huis.

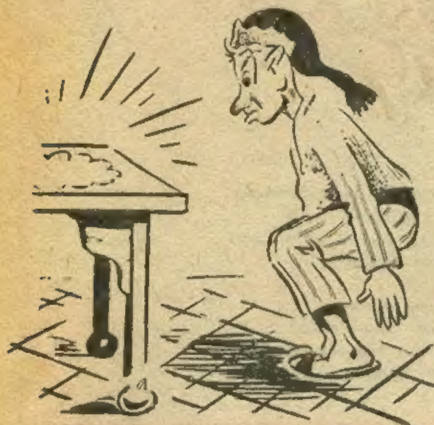
Ha, wat waren die kabouters dom geweest om de keukendeur niet op slot te doen, lachten ze en ze maakten een rondedansje van plezier.

De koksmaat lag lekker te slapen, toen hij opeens hoorde lachen. Hij ging rechtop zitten en dacht ineens aan de keukendeur. Vlug sprong hij uit zijn bedje, deed zijn pantoffels aan en rende

naar de keuken. Daar bleef hij van schrik staan.

De mooie, heerlijke taart voor de koning was weg en de keukendeur stond nog open. O, wat zou de kok nu zeggen en de koning, als hij op z'n verjaardag geen taart kreeg! De tranen kwamen Likgraag in zijn ogen. Maar hij was wel ongehoorzaam, maar zeker niet lui. Er was maar één mogelijkheid: vlug een nieuwe taart maken.

Dadelijk maakte hij het fornuis aan en na een poosje stond hij te roeren en te mengen, dat het een lust was.

Alles ging zo goed, dat hij wel wilde fluiten en zingen, maar dat kon hij toch niet doen, want Lekkermans sliep vlak naast de keuken en zou dan zeker wakker worden.

Toen de taart gebakken was, moesten er nog rozen van suiker op komen, maar hoe de koksmaat zijn best ook deed, het lukte hem niet zulke mooie rozen en blaadjes te maken als de kok.

Het puntje van z'n tong kwam uit z'n mond van inspanning maar steeds mislukte het. Wat nu? dacht hij. Zonder bloemen kon hij de taart niet aan de koning geven. Weet je wat? Ik kan wel tulpen maken, dacht hij en na korte tijd was de taart met mooie rode tulpen versierd. Nu nog „Voor de Koning" er op schrijven en klaar was de taart. Tevreden ging hij naar bed en vergat nu niet de keukendeur goed te sluiten.

Lekkermans werd wakker doordat een zonnestraaltje op zijn neus scheen. Hè, hè, wat had hij lekker geslapen. Wat was het mooi weer en de koning was jarig. Hoera! Met een sprong kwam hij uit zijn bedje en ging zich vlug aankleden.

De andere kabouters waren ook al wakker en kwamen met grote bossen bloemen naar het paleis van de koning.

Nu mijn taart, dacht de kok en hij rende naar de keuken.

Ja hoor, daar stond hij. In zijn haast zag hij niet, dat er tulpen in plaats van rozen op zaten.

„Alstublieft, koning," zei hij en overhandigde de koning de taart. „Mmmaar wwat is dat nu?" stotterde hij meteen, „er zitten tulpen op en gisteren heb ik rozen gemaakt."

O, wat moesten de koning en de andere kabouters toen lachen.

„Ha, die Lekkermans," riepen ze, „die slaapt nog."

„Nu," zei de koning, „ik vind het een prachtige taart hoor, of er nu tulpen of rozen op zitten."

Hoofdschuddend ging de kok terug naar de keuken. Hij begreep er niets van. Maar in de keuken stond Likgraag al op hem te wachten en vertelde hem alles.

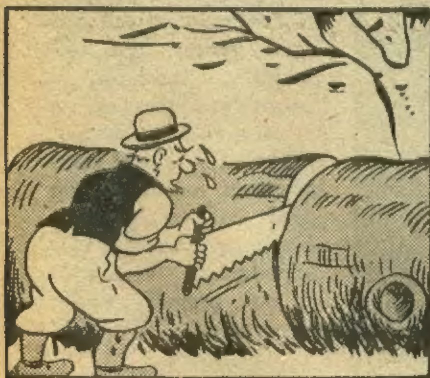
Eerst was de kok boos, maar omdat de koning de taart mooi vond en hij een beetje trots was, dat zijn knechtje al zo'n mooie taart kon bakken, vergaf hij het hem maar.

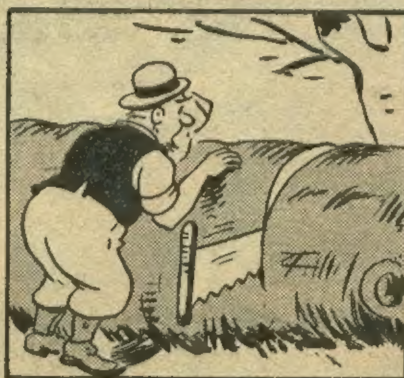

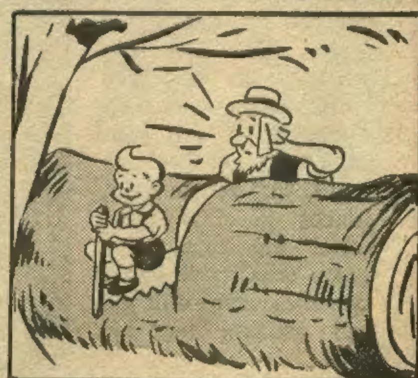
Vlug brachten ze de limonade naar de zaal, waar de koning zat en op de muziek, welke de vogels maakten, deden ze een vrolijk dansje.

J. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Goed bedoeld

DOOR C. VAN BOVENKERK

Moeder moest een klein half uurtje
Op een paar boodschappen uit:
Even sla en boontjes halen
En een pondje sappig fruit.

Ondertussen kon dan opa
Passen op de kleine Mien,
In zijn stoel zijn krantje lezen,
Of — een dutje doen misschien.

Mientje zou wel bezig blijven
Met haar poppen en haar wieg.
Wie kon denken, dat zij daarvan
Werd weerhouden door een vlieg?

't Was zo'n grote, blauwe brommer,
Die steeds zoemde om haar heen,
Die soms bromde rond haar hoofdje,
Dan weer loerde op haar been.

Ha! Daar hangt de vliegenmepper!
Mientje klautert op een stoel,
Neemt dat flapding van de spijker
En gaat recht af op haar doel.

Doch dat doel, de dikke brommer,
Wisselt telkens weer van plaats.
Ja, die blauwe onruststoker
Rijdt toch wel een rare schaats.

Even op de klok, de spiegel,
Dan weer op de lampekap,
Op de tafel, op de ramen,
Deed die vlieg dat voor de grap?

Mientje liep hem op te jagen,
Kletste hier en mepte daar,
Doch ze kreeg hem niet te pakken,
't Diertje zelf liep geen gevaar.

Ondertussen soesde opa
In zijn makkelijke stoel,
Had geen oren voor dat brommen
En geen oog meer voor 't gewoel.

Kijk! Dat kleine, blauwe vliegtuig
Zwenkt ineens naar opa toe
En gaat landen op zijn schedel.
Wordt het beest een beetje moe?

't Blijft daar stil een poosje zitten.
Mientje denkt: Vooruit nou, vlug!
Zachtjes, op haar tenen lopend,
Komt ze achter opa's rug.

Klets! Daar klapt de vliegenmepper
Opa boven op zijn hoofd . . . . !
Voortaan durft hij niet meer slapen,
Als hij „oppassen" belooft.

Maar de bromvlieg dartelt verder
En weet niets van opa's pech!
Mientje hangt dan, wat beteuterd,
Gauw de vliegenmepper weg.

LEERRIJKE LESSEN

DE HAVIK EN DE BOER

Een roofzuchtige havik was eens op jacht op een arme duif, maar een boer, die op de loer lag, kreeg de havik te pakken voordat hij de duif iets had kunnen doen.

Zodra de havik in de macht van de boer was, begon hij te weeklagen en te smeken.

„Doe mij, arme havik, toch niets, beste boer, want, hoewel mijn geheugen goed is, herinner ik me niet, dat ik of mijn voorzaten jou ooit enig leed hebben berokkend. Ik reken er dus ook op, dat je het goede niet met het kwaad zult vergelden en dat je me dus ongemoeid weer vrij zult laten."

„O, ja," zei de boer, „dacht jij dat? Nou, vertel me dan maar eerst eens, wat voor kwaad die arme duif jou had gedaan, toen je daar zo als een pijl uit de boog van uit de hoogte op haar neerschoot? Noch die duif noch een van haar voorzaten had jou een strobreed in de weg gelegd. En toch deed jij je uiterste best om die duif van het leven te beroven. Waarom zou ik je anders moeten behandelen dan jij het die duif wou doen?"

Zo sprak die boer tot die havik.

Wat je niet wilt dat jou geschiedt, doe dit ook een ander niet.

Maar er zit nog een ander lesje in, en we doen er goed aan het te onthouden, namelijk dit: laten we niet te gauw zijn met het naar voren brengen van allerlei drogredenen om ons eigen gedrag ten opzichte van anderen te verontschuldigen of in het zonnetje te zetten, want het kon wel eens gebeuren, net als bij die havik, dat, wat we zeggen, tegen onszelf wordt omgedraaid. Waarmee we ook onszelf zouden veroordelen.

ONZE WONDERE WERELD

VEDERACHTIGE PLANTJES

VARENS KOMEN HET MEEST VOOR IN BOSSEN EN OP BESCHADUWDE PLEKKEN. SOMS OP MUREN EN ROTSEN. EEN ENKELE ZOEKT ZELFS HET MOERAS OP

KONIJNEN HOUDEN IN DE STAD

Voedsel voor de Konijntjes

Heel veel jongens en meisjes op het platteland houden konijnen. Maar ook in de stad is dat het geval. Ze hebben echter dikwijls twee moeilijkheden. Heel vaak hebben de kinderen te weinig ruimte om konijnen te houden en ook is het moeilijk om aan voldoende voer te komen. Ja, natuurlijk kun je al het voedsel kopen, maar daartoe is dikwijls de portemonnaie niet toereikend genoeg.

Is er werkelijk geen ruimte, dan is het beter geen konijnen te houden. De dieren zouden dan toch maar een naar bestaan leiden. Heb je echter een klein tuintje, dan gaat het al best. Zo groot behoeven de hokken ook weer niet te zijn.

Voor kleine konijntjes, de zogenaamde dwergrassen, bijvoorbeeld Pooltjes, moeten breedte, diepte en hoogte onderscheidenlijk zijn: 40, 55 en 45 cm, voor de middenrassen, als de witte Wener, 50, 65 en 55 cm en voor de zware rassen, als de Lotharinger, 60, 80 en 65 cm.

Misschien heeft je moeder, vooral als je wat klein behuisd bent, een hekel aan de zogenaamde konijnenlucht. Als echter het hok goed is en je het elke week schoonmaakt, behoeft er helemaal geen reuk te zijn. Hiertoe moet je aan de achterkant van het hok liefst een kleine reet op de bodem open houden. Hierachter maak je dan een gootje van zink, dat schuin afloopt naar een emmer, die daaronder staat. Als je nu in deze emmer wat afgewerkte olie doet, kun je moeder volkomen geruststellen. De olie kun je wel in een garage krijgen.

In de zomer kun je overal voedsel vinden. In de herfst ook nog. Overvloedig zelfs. In deze tijd kun je best een hoeveelheid voer voor de winter opslaan. En dat zonder veel kosten.

Op de eerste plaats kun je gras gaan plukken of snijden en dat thuis netjes drogen in de zon. Dat kan dan voedsel worden voor de winter. Ook brandnetels zijn 'n uitstekend voedsel voor de konijntjes.

Natuurlijk heb je in de winter altijd de aardappelschillen van je moeder. En misschien ook die van je buurvrouwen. Die schillen ga je koken. Hierna hak je wat gras of brandnetels fijn en deze worden door de gekookte aardappelschillen gemengd. Op die manier heb je een goede en bovendien gezonde stamppot voor je dieren.

Ga verder wat beukenootjes verzamelen en als je kunt, verbouw zonnepitten in de tuin. Dat is best voer.

Ook eikels en kastanjes zijn goed, maar die moeten, fijngehakt, eerst in water worden gezet, gedurende een dag of drie, telkens weer in schoon water. In eikels en kastanjes zit looizuur en dat is niet goed voor de konijnen.

Voeg je hierbij nu de afval van tafel en van de schoongemaakte groente, dan zal ook het houden van konijnen in de winter veel gemakkelijker en goedkoper worden. Ook in de stad.

En je konijntjes zullen er nog wel bij varen, als je bovendien zorgt, dat het hok altijd fris en schoon is en voorzien van zindelijk strooisel.

J. B. M. v. d. B.

WAT ZEGT MIJN NAAM?

WOLF EN TREESJE

Het jachtseizoen was begonnen en op school werd er druk over gesproken. Meester Dierx had verteld, hoe vele eeuwen geleden, lang nog voor de komst van de Batavieren, ook in ons land grote wilde dieren moeten hebben geleefd: mammoeten, neushoorns, rendieren en beren. Wolven, geleidelijk naar het oosten verdrongen, kwamen veel later hier nog voor. Thans, als de jacht geopend is, is men al blij, wanneer men een haasje of een konijn kan verschalken, of een patrijs, een heel enkele keer een vos of een verdwaald wild zwijn. Voor de jacht op groot wild kan men in ons landje niet terecht; het grote wild heeft ongestoorde rust en ruimte nodig en die vindt het in ons dichtbevolkte land niet.

„Wisten jullie" — aldus meester Dierx — „dat Wolf ook een mansvoornaam is? Heel vaak komt die naam niet voor, maar een enkele keer ontmoet men hem nog wel eens. Hij is al van heel oude datum en vooral vindt men hem in de vorm van ulf, olf in samenstellingen als tweede deel van een naam, bijvoorbeeld in Arnulf, Adolf, Bernulf of Bernulphus en vele andere. Als eerste deel van een naam vinden we Wolf in Wolfgang, letterlijk: de gang, de loop van een wolf, en in Wolfram, wat een verbinding is van wolf en raaf. Het zijn weinig gangbare namen. Toch hebben ze beide een bekende klank. Wolfgang Amadeus Mozart is een van 's werelds grootste musici geweest; Wolfram van Eschenbach was een beroemd middeleeuws dichter.

Nu we het toch over jagen hebben, kan ik meteen wel even zeggen, dat Trees, Treesje, Theresia jageres betekent. Maar tegelijk ook dierenvriendin. Hoe gaat dat eigenlijk samen? vragen jullie misschien: jageres, iemand, die dieren doodt, en dierenvriendin! Toch is het een feit, dat alle echte jagers grote dierenvrienden zijn. Ze zijn goed voor de dieren; ze jagen om overbevolking van een bepaalde diersoort te voorkomen, zodat de overblijvende voldoende voedsel kunnen vinden; ze zijn nooit wreed tegenover de dieren en zullen deze nooit meer laten lijden dan onvermijdelijk is. Een jager houdt van dieren."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DRINK-UIT

Geen onaardige naam voor het soort bekers, dat de Fransen een boit-tout (drinkt alles) noemden. Die naam had ook zijn reden van bestaan, want wie die beker, volgeschonken, in handen kreeg, moest hem ofwel leeg drinken of er mee in zijn handen blijven zitten. Men kon die beker alleen omgekeerd neerzetten. Het bovenste stuk was nogal verschillend van vorm en aard: nu eens een hertekop, dan een Turk (zoals in de afbeelding die wij geven), dan weer een gekapte juffrouw wier rok tot beker diende, enzovoort.

De drink-uit van onze afbeelding stamt uit het jaar 1614. Hij was van zilver en verguld. Bovendien rijkelijk versierd, zoals onze voorvaderen, handwerkers bij uitnemendheid, de kunst verstonden om zulks te doen. Op de rug van de Turk zie je ook een schroef (ook die is sierlijk van vorm en maaksel) en die schroef kwam in de vorm van een half maantje uit op de borst van een Turk. Met die schroef konden de armen van de Turk geopend of gesloten worden, om, als het nodig was, daarin een klein glaasje te zetten. Dan diende de grote beker zelf als voetstuk.

Deze drink-uit was een geschenk van de Spanjaard Ambrosius Spinola aan een zekere du Pré, die destijds predikant was in Antwerpen, maar later naar Wezel werd overgeplaatst, waar hij Spinola ontmoette en de beker van hem ten geschenke kreeg.

Vonkje
de vrolijke vrijbuiter

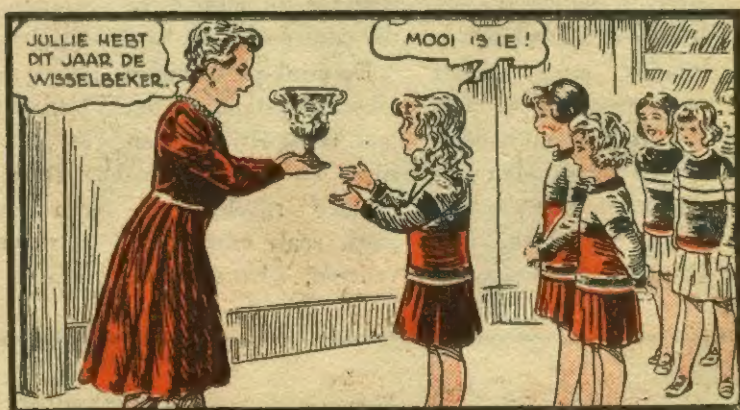
Vonkje, Jantha en Lola gaan op de school van juffrouw Barry, waar zij een prettige tijd meemaken en heel wat avonturen beleven.

1 De meisjes staan gereed om een hockeywedstrijd te gaan spelen tegen de meisjes van de Juliana-school. „Goed spelen, kinders!'' zegt juffrouw Barry, „en brengt de beker mee naar huis.''

2 De twee partijen doen haar uiterste best en hebben elk drie doelpunten gemaakt. Even voor het einde weet Vonkje de bal te bemachtigen en met een onhoudbaar schot de partij te winnen.

3 Na de wedstrijd geeft de leidster van de Julianaschool de beker aan Vonkje. „Jullie hebt prachtig gespeeld,'' zegt ze, terwijl ze de meisjes geluk wenst. „De wisselbeker is dit jaar voor jullie.''

4 Als de meisjes de → Julianaschool verlaten, worden ze hartelijk uitgeleide gedaan. „Dank jullie wel voor de prettige middag!" roept Jantha nog.

5 Op de terugweg hebben de meisjes het koud en Lola stelt voor „tikje" te spelen, dan wordenzevanzelfwarm.
↓

6 Op het ogenblik, dat ze over de brug gaan, wordt Vonkje door Jantha getikt. Bij de opwinding van het spel laat Vonkje de beker schieten en die valt in het water.
↓

7 De meisjes haasten zich naar de kant van de beek en zien tot hun vreugde, dat de beker op een drijvende tak terecht is gekomen. Vonkje tracht met een stok de tak naar zich toe te halen.

8 Dat gelukt haar en weldra heeft ze de beker weer in handen. Verwonderd staat Jantha naar de beker te kijken. „Kijk eens," zegt ze verbaasd, „er ligt iets in."

RÜBEZAHL EN DE LINNEN

SPROOKJE DOOR J. TOEBOSCH

In een dorp in het Reuzengebergte woonde een linnenwever, Klaus geheten. Hij werkte bij de rijke Ulrich, die veel arbeiders in dienst had, en verdiende zoveel, dat hij met zijn vrouw en kinderen eenvoudig leven en zelfs nog wat voor een ander missen kon. Maar hij werd ziek en toen hij een paar maanden later weer hersteld was, was hij zó achterop geraakt, dat hij geen penning meer in huis had en nog schulden had moeten maken bovendien.

Er was dus geld nodig. Maar hoe daaraan te komen. Bij zijn medearbeiders behoefde Klaus niet aan te kloppen; die waren allen even arm. Wel had hij een broer. Seppi, zo heette die, was heel jong de wereld ingegaan en had, zoals verteld werd, veel geld verdiend. Maar al jaren had Klaus niets meer van hem gehoord; hij wist zelfs niet eens, of hij nog leefde. Aan die broer behoefde hij dus niet te denken. Hij wendde zich nu tot Ulrich met het verzoek om een voorschot, maar deze, een trots en onvriendelijk man, zei kortaf, dat hij zich daarmee niet kon ophouden. Nu probeerde hij het nog eens in een dorp, een paar uur van zijn woonplaats, maar ook hier kwam hij vergeefs.

't Was al avond, toen hij naar huis terugkeerde. Toen hij zo voortstapte, haalde hem een man in, die er als een marskramer uitzag. Deze knoopte een gesprek met hem aan en wist zo aardig en vertrouwenwekkend te praten, dat Klaus hem zijn hele geschiedenis vertelde.

„Ik begrijp niet, dat de mensen zo weinig voor elkaar overhebben," zei Klaus, toen hij zijn verhaal geeindigd had. „Als ik rijk was, zou ik geen groter plezier kennen dan ieder te helpen."

„Mooi gesproken," zei de marskramer. „En spoedig zul je de gelegenheid hebben ook zo te doen, want als je thuiskomt zul je horen, dat je rijk geworden bent."

En eer de wever wat zeggen kon, sloeg hij een zijweg in en was een ogenblik later verdwenen.

„Nu moet die kerel me ook nog voor de gek houden," bromde Klaus, terwijl hij verder ging. Een uurtje later stapte hij zijn woning binnen en vond daar zijn vrouw in de grootste opgewondenheid. „Klaus," zei ze, „ik heb groot nieuws. Vanmiddag is de burgemeester hier geweest. Hij had bericht gekregen, dat je broer Seppi overleden is en dat jij de enige erfgenaam bent. Hoeveel hij nagelaten heeft, wist de burgemeester nog niet, maar wel, dat we nu rijk, schatrijk zijn. Morgen moet je bij hem komen."

Toen Klaus van zijn verbazing bekomen was, vertelde hij zijn vrouw, wat de marskramer gezegd had. Vreemd, hoe wist die dat......? Maar lang braken ze er zich het hoofd niet over. Ze zouden een grote erfenis krijgen; dat was het voornaamste......

't Duurde niet lang, of de wever had de erfenis in handen en nu begon hij op grote voet te leven. Hij kocht een mooi huis, dure meubelen en kleren, at en dronk het lekkerste, dat er te krijgen was en nam een paar dienstboden. In het eerst deed hij helemaal niets, maar al gauw begon hem dat te vervelen en toen nu, een paar maanden na de dood van zijn broer, Ulrich stierf, nam hij diens zaak over en zette het bedrijf voort. En daar hij het weversvak door en door kende en veel werklust bezat, ging de zaak opperbest en verdiende hij veel geld.

In het begin was Klaus goed voor zijn arbeiders, maar al gauw scheen hij niet meer te weten, dat hij vroeger zelf een gewone wever was geweest en zag hij minachtend op hen neer.

Als opzichter in de weverij had hij een zekere Kaspar aangesteld. Deze Kaspar was een bekwaam vakman en daarbij zeer bespraakt. Maar voor de arbeiders was hij een vlegel; hij eiste veel van hen, beknibbelde hun loon en kon bij de geringste aanleiding razen en tieren om er bang van te worden. Maar Klaus stelde in hem alle vertrouwen. Alles, wat de opzichter voorstelde, vond hij goed; immers, de zaak ging onder zijn leiding flink vooruit en daar kwam het maar op aan......

Op zekere dag ontving Klaus bezoek van een wever, die vroeger een van zijn beste vrienden was geweest, een braaf en eerlijk man en een bekwaam arbeider.

„Mijnheer Klaus," zei de wever, „zoals ge zeker wel weet, is mijn vrouw al bijna een maand ziek. Tot nog toe heb ik me nog kunnen helpen, maar nu wordt het te erg. Mijn kinderen lijden honger en mijn vrouw moet noodzakelijk versterkend voedsel hebben. Daarom wilde ik u beleefd om een klein voorschot vragen."

„Jost," antwoordde Klaus op hoge toon, „laat ik je eens en voor altijd zeggen, dat ik er niet aan denk, mijn arbeiders geld te lenen. Ik betaal hun op tijd hun loon en verder heb ik niets met hen te maken. Het zou wat moois worden, als ik me aan al hun praatjes en klachten storen moest."

WEVER

Daarmee kon de arme man gaan. Tegen de avond van dezelfde dag ging Klaus van de weverij naar zijn woning. Opeens werd hij door een man aangesproken. Hij herkende hem dadelijk: het was de marskramer, die hij eens ontmoet had.

„Goedenavond, heer Klaus," zei de marskramer. „Het doet me plezier, u nog eens te zien. Maar hoe is het? Hebt ge ook gedaan, zoals ge indertijd gezegd hebt?"

„Wat gaat jou dat aan?" vroeg Klaus rood van kwaadheid.

„O, niets. Maar ik bemoei me nu eenmaal graag met andermans zaken. Daarom zal ik je nu een goede raad geven: Stuur vanavond nog die Kaspar weg, die een schurk en bedrieger is en neem in zijn plaats Jost, die je daar straks zo slecht behandeld hebt." En zonder verder iets te zeggen ging de marskramer heen.

Nadenkend ging Klaus naar huis. Maar toen hij wat later aan een overvloedige maaltijd zat, was hij de ontmoeting spoedig weer vergeten.

Enige dagen waren verlopen. Op een morgen kwam Klaus in de werkplaats en was wel wat verwonderd, dat de opzichter er nog niet was. Dat was nog nooit gebeurd...... Maar hij zou nu wel gauw komen... Toen hij er echter een uur later nog niet was, stuurde hij een jongen. Deze kwam terug met het bericht, dat Kaspar de vorige avond vertrokken was zonder iemand te zeggen, waarheen. Dat was een vreemd geval... Als Kaspar onverwachts op reis had gemoeten, had hij toch wel een boodschap kunnen achterlaten......

Spoedig zou Klaus te weten komen, wat de reden van dit overhaast vertrek was. In de namiddag kwamen opeens twee gerechtsdienaars de weverij binnen en een van hen zei, dat ze Kaspar moesten gevangennemen. De vogel was echter gevlogen.

Het bleek nu, dat de opzichter een grote schurk was. Verschillende mensen had hij bedrogen, maar niemand zo erg als Klaus. Hij had op rekening van de zaak grote schulden gemaakt en enkele dagen geleden Klaus, zonder dat deze er erg in had, een stuk laten tekenen, waarin hij verklaarde voor hem borg te blijven. Klaus moest nu betalen en daar hem dit onmogelijk was, zouden zijn huis en zijn weverij verkocht moeten worden. En dan zou hij weer als een gewoon arbeider de kost moeten verdienen.

Op een avond zat hij alleen in een kamer van zijn woning en dacht over zijn toestand na. Hij had zich intussen in zijn lot geschikt en ingezien, dat hij verkeerd had gedaan en nu kreeg wat hij verdiend had. Waarom was hij niet goed voor de mensen geweest......? Hij dacht nu ook aan de brave Jost, die hij zo onbarmhartig afgewezen had en opeens besloot hij hem vergiffenis te vragen en hem te verzoeken weer zijn vriend te worden.

Hij ging er dus heen en werd door Jost, wiens vrouw intussen genezen was, allerhartelijkst ontvangen. Alles zou vergeten en vergeven zijn en ze zouden voortaan samen werken. Lang bleven ze zitten praten en opgewekt ging Klaus eindelijk heen.

Wat later trad hij zijn woning binnen. Maar... wat was dat...? Met ogen, die van blijdschap straalden, kwam zijn vrouw naar hem toe. „Klaus," riep ze, „we zijn gered. Straks is een marskramer hier geweest. Hij zei me, dat alles in orde was, omdat je je gebeterd had. Toen hij weg was, moest ik in deze kast zijn, en kijk eens, wat ik vond." En ze toonde haar man een zak, zó zwaar, dat ze moeite had hem op te lichten en gevuld met goud- en zilverstukken. „En ik weet nu ook, wie die marskramer was," ging ze voort. „'t Was Rübezahl, de berggeest."

Klaus was nu uit de nood. Van nu af was hij een goed meester voor zijn arbeiders en een weldoener van de armen. Jost benoemde hij tot zijn opzichter en samen brachten ze het bedrijf tot nieuwe bloei.

Wat Kaspar betreft, hij was naar een land gevlucht, waar hij veilig was. Maar hier maakte hij zich opnieuw aan allerlei bedriegerijen schuldig, zodat hij tenslotte toch in de gevangenis terechtkwam.

De kleine knutselaar

CIRCUS RATAPLAN

Neem lijmpot, schaar en karton. Plaat overtrekken of opplakken en goed laten drogen.

Uitknippen langs de lijnen AB-CD en EF.

Het stuk, waarop de clown met de staart staat, steek je met de lip in gleuf EF zodat punt 2 op die lip achter punt 1 op de grote plaat komt te liggen. Beide punten met een papierklemmetje met elkaar verbinden.

Steek dan de lip met de kop van de clown er op en zijn handen in gleuf CD.

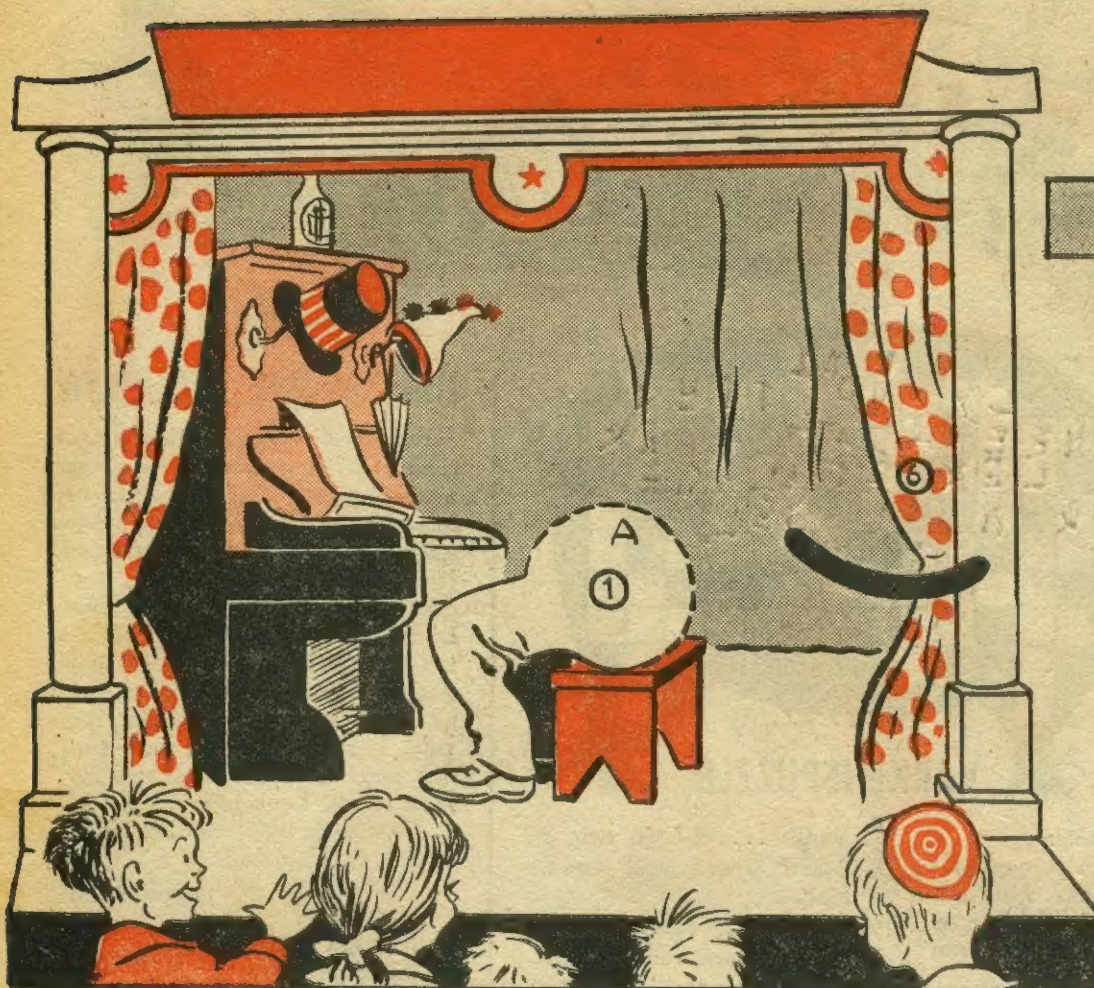
Neem nu het stuk met de ezelskop, houd dit achter de grote plaat, steek die ezelskop door gleuf AB naar voren en verbind punt 3 (op de reeds genoemde lip van het andere stuk) en punt 4 door middel van een klemmetje met elkaar.

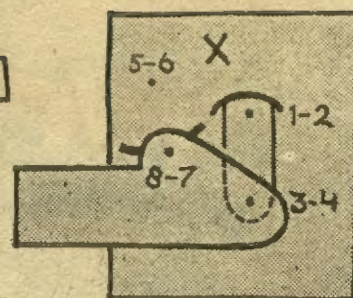
Beweeg nu maar het ronde gedeelte van de paardekoplip heen en weer. Zie je wat er met de ezel van Domme August gebeurt?

Is het geen aardig circusnummertje?

☆

ACHTER-AANZICHT

TWEE VROLIJKE MUZIKANTJES

Joe en Jack, de twee vrolijke negermuzikantjes, zijn bezig een kindervoorstelling te geven, waarbij Joe op de piano timmert en Jack, al dansend en klepperend, een liedje zingt. Tenminste als je de moeite neemt deze plaat tot leven te brengen.

Daartoe moet je de tekening op stevig papier of karton plakken en daarna uitknippen. De dikke, zwarte, gebogen lijn op het toneel snijd je met een scherp zakmes uit, zodat er een brede, gebogen opening ontstaat.

Ook de stippellijn boven de broek (A) van de pianist snijd je uit, waarna je 't bovenlijf van de pianist (B) daarin steekt, zodat deze grijze lip onderaan achter de tekening valt. Dan steek je een splitpennetje door punt 1 en punt 2 en legt het pennetje om.

De dwarsstang 4—8 leg je nu achter de plaat en verbindt dan de punten 3 en 4.

Punt 5 van de dansende neger maak je op punt 6 van het toneel vast en tenslotte steek je een splitpennetje door punt 7, dan door de gebogen opening in het toneel en eindelijk door punt 8 van de dwarsstang achter de plaat.

Van achteren ziet de zaak er dan uit als tekening X aangeeft.

Beweeg nu de dwarsstang heen en weer, en je hebt een gratis kindervoorstelling.

WIE PUZZELT ER MEE?

VARKENSPUZZLE

Van links naar rechts:

1. De moeder van je moeder.
4. Een vak op school, waarvoor je nooit huiswerk hoeft te maken en waarvoor er een speciaal lokaal is.
8. Het tegenovergestelde van ja.
10. De eerste mens.
11. Met dit woord beginnen alle sprookjes.
12. Een roeibootje, waarin een gat zit, is ....
13. Ander woord voor uitstalkast.
16. Speelgoed voor meisjes.
18. Meisjesnaam.
20. Afkorting van dokter.
21. Blijft over als iets verbrand is.
23. Lengtemaat van ongeveer 70 cm.
25. Zeg je, als je een dier wegjaagt.
26. Klein diertje met fluwelige huid en kraaloogjes.
28. Een voorwerp, dat je beschut tegen de zon.
32. Ander woord voor wij.
33. Eigenaar of directeur van een bank.
34. Fabriek, waar gas wordt gemaakt.

Van boven naar beneden:

1. Niet boven.
2. Welke .... schoen heb jij?
3. Ander woord voor vuilnisman.
4. Een vrolijke kleur.
5. Ander woord voor moeder.
7. Ouderwetse meisjesnaam.
9. Zelfde als 23 van links naar rechts.
14. Zelfde als 12 van links naar rechts.
15. Ander woord voor indien.
16. Met een speld of een naald kun je je een lelijke .... geven.
17. Ander woord voor vader.
19. Je hebt er verschillende soorten van. De .... van Deventer is beroemd.
20. Niet dik.
22. Sierkleed, dat over een bed gespreid ligt.
23. Ander woord voor vreselijk.
24. Een straat of weg, aan beide zijden met bomen beplant.
26. Zelfde als 5.
27. Muzieknoot.
29. Afkorting van stoomschip.
30. Het een .. het ander.
31. Bergruimte in een bureau of buffet.
32. Padvinders van 8-11 jaar. Ook het jong van een leeuw wordt zo genoemd.

DIE KNAPPE ZEELEEUW

Daar is die knappe zeeleeuw weer eens. Ditmaal balanceert hij op het uiterste puntje van z'n neus een schuine ruit, waarin dertien punten staan. Op elk van die punten moet je een letter zetten, die samen woorden vormen van onderstaande betekenis. Onze zeeleeuw weet precies, welke woorden dat moeten zijn, daarom kijkt hij zo verbaasd, want als je de woorden goed hebt ingevuld, lees je van boven naar beneden dezelfde woorden als van links naar rechts. Leuk hè?

1. De tweede letter van het alfabet.
2. Een lichaamsdeel.
3. Wordt door de postbode gebracht.
4. Je snijdt er mee.
5. De zesde letter van het alfabet.

VOOR DE

REKENMEESTERS

Deze knappe man is aan 't nadenken hoe hij met de cijfers 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9 een totaal van 23 kan

maken en toch elk cijfer maar één keer gebruiken.

Zien jullie daar kans toe? Er zijn twee oplossingen mogelijk.

DE VLIEGENDE PRINSES

Als je dit plaatje goed bekijkt, denk je natuurlijk: hoe kan die prinses zo maar door de lucht en over velden en wegen zweven? Maar de tekening is niet af. Leg dus zelf de hand aan de tekening en verbind cijfer 1 met 2, 2 met 3 enzovoorts tot en met cijfer 60.

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

D-O-PUZZLE

In deze puzzle moet je telkens twee woordjes invullen: een, dat met een D begint, en een, dat met een O begint. Maar beide woordjes moeten hetzelfde betekenen. De betekenis staat aangegeven in de kolom er naast. Voor nummer 1 krijg je dus: Dadelijk - Onmiddellijk. Ze betekenen allebei: terstond. Nu op zoek naar de volgende.

1. D... O...	1. Terstond
2. D... O...	2. Wat alleen in de verbeelding bestaat
3. D... O...	3. Wat men probeert te bereiken
4. D... O...	4. Stom
5. D... O...	5. Levenloos
6. D... O...	6. Een cirkelende beweging maken
7. D... O...	7. Kortaangebonden
8. D... O...	8. Neerslachtig
9. D... O...	9. In de olie
10. D... O...	10. Bevattelijk

EEN B-PUZZLE

Dit zijn zes woordjes, die alle zes met een B beginnen. Zo betekent bijvoorbeeld 't vierde plaatje: balspel. Kunnen jullie nu ook de vijf andere plaatjes thuisbrengen onder de letter B?

OPLOSSINGEN van de puzzles uit ons vorig nummer

Spreekwoordenrebus:

DAT GAAT BOVEN MIJN PET

Dit spreekwoord wil zeggen: ik begrijp het niet, ik kan er met mijn verstand niet bij. Het verstand zetelt in het hoofd, de hersenen. Een pet nu staat óp het hoofd, dus boven de zetel van het verstand. En als iets boven mijn pet gaat, dan wil dat dus letterlijk zeggen, dat mijn verstand zo hoog niet reikt.

HOEVEEL VOGELS ZIJN ER?

Zestien. Vijf waren verborgen. Een in de damp van de cake, een in de linker- en een in de rechterboom, een in 's konings linkerschouder en een onder zijn linkerarm.

TELRAAMPUZZLE

1. Noord.	2. Onder.	3. Opera.
4. Rozen.	5. Water.	6. Eikel.
7. Groot.	8. Erker.	9. Naald.

NOORWEGEN

KRONKELLIJNPUZZLE

Raaf	Neushoorn
Zwaluw	Zwijn
Egel	Beer
Olifant	Aap
Dromedaris	Salamander
Ezel	Uil

REUZERAADSEL

LEIPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Lade	6 Das
4 El	8 El
5 Af	10 Niks

Van boven naar beneden:

1 Leiden	5 As
2 Al	7 Ali
3 Elf	9 Os

DE DROOM VAN DARO, DE DURFAL!

Hoe is het mogelijk, dat Rubart daar zo maar bij de pudding zit! Bleek en opgewonden gaan Ned en Jim hun kapitein waarschuwen.

Met een stevige stok in de hand gaat Daro hen voor. „Kijk," zegt de kapitein moedig, „zo sla ik hem zijn hoofd af."

En voor de verbaasde blikken van de jongens licht Daro de hoed van de figuur af en nu blijkt het slechts een vogelverschrikker te zijn.

Jim en Ned begrijpen, dat hij hen stevig voor de gek gehouden heeft. Daro zegt hun de puddingen nu met rust te laten.

De volgende morgen ligt het dek vol sneeuw en de jongens vermaken zich opperbest, tot de kapitein hen roept voor het Kerstdiner.

Het schip is overal versierd en op de deur van een van de grootste hutten staat met grote letters: Fee-Tingeling-huis.

Ze gaan de hut binnen en verbluft kijken ze naar de rijk-gedekte tafel en naar Maja, die er in haar leuke pakje werkelijk uitziet als een lieve fee.

't Is een feest om er dagenlang op te teren. Tegen het eind sluipen Daro en Maja stilletjes weg. Ze hebben voor hun kameraden nog een verrassing, waarvan niemand afweet.

Als de jongens bemerken, dat Daro en Maja verdwenen zijn, gaan ook zij naar dek. „Ze willen ons weer eens in het ootje nemen," denkt Jim. „We laten ons niet beetnemen, hoor!" lacht Bas.

Op het dek aangekomen staren ze op een reuzensneeuwbal. En wat nog gekker is: hij rolt naar hen toe. „Pas op, lui," roept Jim angstig, „straks worden we onder een lawine bedolven!"